

Zidul Plângerii

7 aprilie 2005

Robert J. Wieland

"Ce s-a întâmplat?" se întreabă evreul ortodox devotat aflat în chin sufletesc și plin de nedumerire.

Chiar astăzi, când repetă la nesfârșit vechile preziceri pe care Domnul le-a făcut lui Avraam, Isaac și Iacov, el este în mod sincer perplex. „Când Se va trezi Dumnezeuul părinților noștri să-și împlinească făgăduințele atât de întârziate, de a trimite pe Mesia? Când va face El din Ierusalim bucuria întregului pământ? Sau marile noastre speranțe au fost zadarnice?”

Cei ce sunt destul de norocoși să se apropie de singurul loc sfânt care a mai rămas evreilor în Ierusalim, se adună la Zidul Plângerii, la colțul de sud-vest al vechii așezări a templului. Acolo își varsă durerile și rugămințile către Dumnezeuul părinților lor.

Ne-ar face plăcere să-i batem pe umăr și să le spunem: „Prietenii, puteți înceta plânsul! Dumnezeuul lui Avraam, Isaac și Iacov nu doarme și nici nu este nepăsător. El și-a ținut făgăduința. El a trimis, așa cum a promis, pe Mesia, în Isus din Nazaret. Singura problemă este că strămoșii voștri, nereușind să îl recunoască, L-au răstignit”.

S-ar putea oare ca adventiștii devotați de astăzi să aibă și ei propria versiune a zidului plângerii?

Gândiți-vă la nesfârșitul fluviu de apeluri și chemări la rugăciune, care curge în publicațiile anuale pentru Săptămâna de rugăciune, predicile evanghelice, sesiunile Conferinței Generale, consiliile anuale, îndemnând pe credincioși să se roage ca Domnul să-și împlinească făgăduința și să deschidă ferestrele cerului pentru a vărsa asupra poporului Său torențele înviorătoare ale ploii târzii. Din ziua când Ellen G. White a descris ce a văzut în viziunea din 14 mai 1851, privind „reînvierea” și „ploaia târzie” (Experiențe și viziuni, 81, orig.), adventiștii au nutrit speranța că într-o zi Dumnezeu Își va da binecuvântarea și va aduce lucrarea mondială la o încheiere triumfătoare.

Ploaia târzie ar consta, înțelegeau ei, într-un ultim dar al Duhului Sfânt, care să coacă sămânța Evangheliei pentru seceriș, așa cum ploaia dinaintea secerișului, în vechea Palestină, pregătea recolta pentru împlinirea visului agricultorilor. Ploaia târzie ar duce la

marea strigare a celui de-al treilea înger și la iluminarea finală a întregii lumi. Astfel, Domnul ar putea veni cu putere și slavă mare!

De ce oare nu au primit răspuns aceste cereri stăruitoare mai bine de un secol? De ce oare nesfârșita serie de întâlniri de rugăciune lasă aceeași atmosferă încărcată cu cereri neîmplinite?

Acestea sunt întrebări puse din ce în ce mai des de oameni inteligenți, în special tineri. De ce să te consacri unei vieți de trudă, plină de jertfire de sine, dacă speranțele escatologice nutrite de pionerii noștri par așa de îndepărtate? Este clar că a doua venire a lui Hristos nu va avea loc până când nu se vor întâmpla aceste mari evenimente atât de mult așteptate. Dar pentru nenumărați adventiști din multe țări, a doua venire se pierde undeva în umbrele nesiguranței. Ca și evreii devotați, rugându-se pentru venirea lui Mesia, ei speră împotriva oricărei dovezi, întrebându-se uneori dacă totuși părinții întemeietori nu au fost eronați. Acum, în joc este onoarea Dumnezeului pionerilor. Este El credincios? Mai trăiește El oare?

Cu siguranță că unele ființe cerești ar vrea să ne bată pe umăr și să ne spună: „Încetați să vă mai plângeți de rugăciunile neîmplinite. Cererile voastre de peste 130 de ani au fost deja împlinite. Domnul Și-a ținut făgăduința făcută pionerilor. El a oferit deja începutul ploii târzii și al mării strigări. Singura dificultate este că părinții voștri nu au reușit să recunoască darul ceresc atunci când a fost revărsat, ci l-au respins exact așa cum au făcut evreii cu Mesia acum două mii de ani”.

Asemenea vești ar fi la fel de surprinzătoare pentru mulți adventiști de astăzi, ca și cele propuse pentru evreii de la Zidul Plângerii. Și totuși este adevărat!